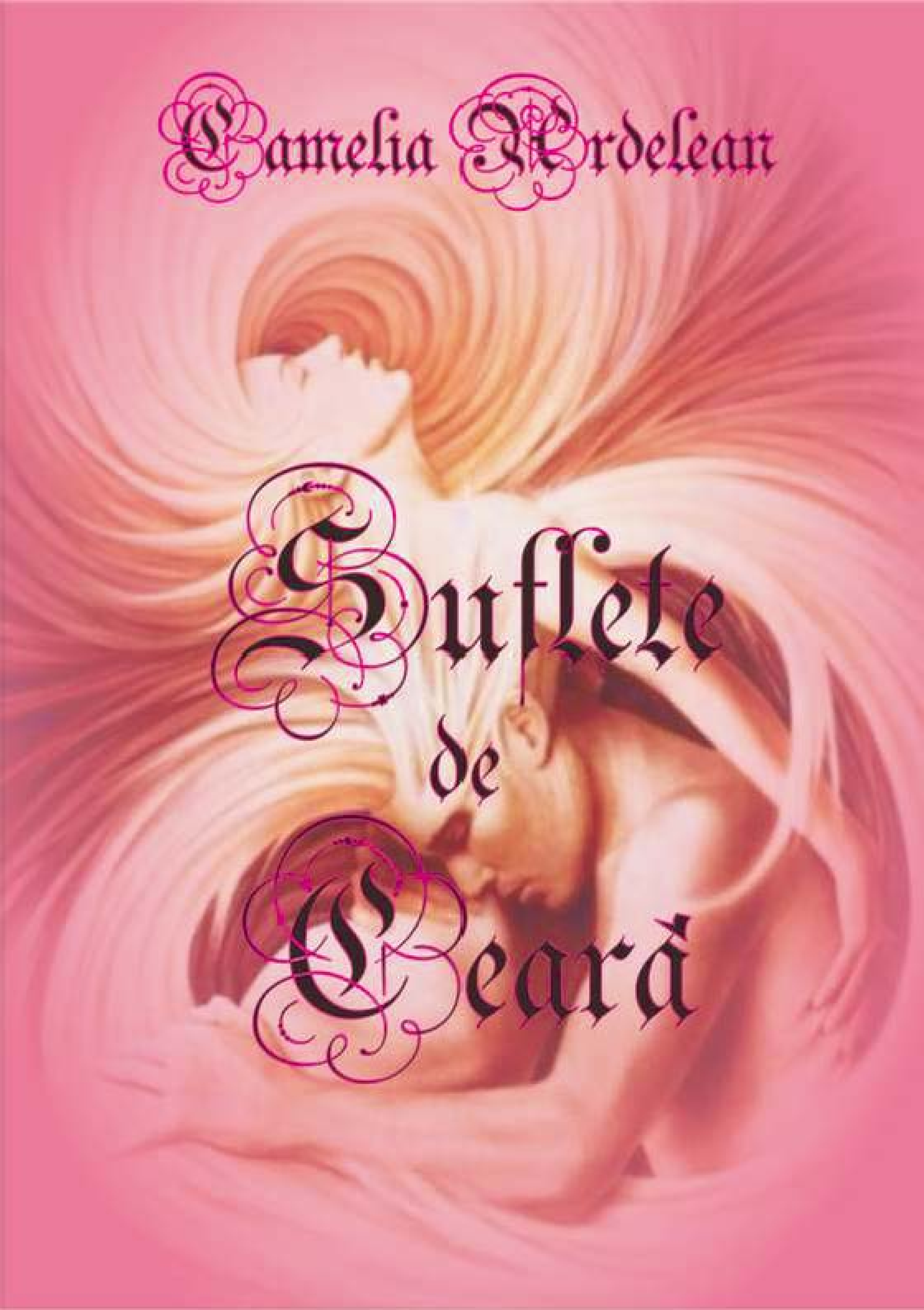

Camelia Ardelean
Suflete
de
Ceară

Camelia Ardelean

Suflete de Ceară

Consilier editorial: prof. Bianca Roșu
Editor: Gheorghe A. Stroia
Coperta: Tiberiu Fischer
Tehnoredactare, corectură: Camelia Ardelean
E-mail: coa_72@yahoo.ro

EDITURA **ARMONII CULTURALE**
Str. Siret, bloc 28, ap. 30, Adjud, Vrancea (RO)
Tel.: +40 0374-064.594 (fix), 0741-078.627 (mobil)
E-mail: geocosynus@gmail.com
Tipărit în România
Copy & Print Center Iaşi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ARDELEAN, CAMELIA
Suflete de ceară/ Camelia Ardelean – Adjud: Armonii culturale, 2016
Index
ISBN **978-606-746-178-7**

821.135.1-1

Dedicație:

Mamei mele, poeta Marioara Ardelean, cu toată dragostea

„Afectări organice sau totale”:

Suflete de ceară

Harul poetei Camelia Ardelean, beneficiară a mai multor premii literare, se manifestă din nou, încântând pe cititor cu poemele pline de miez și profund sensibile din volumul *Suflete de ceară*, apărut la Editura Armonii Culturale, din Adjud, județul Vrancea, în 2016.

Asupra poemelor planează un benefic lirism, surprinzând: misterul zâmbetului melancolic; convertirea iubirii în dorință, în milă, regret, stingerea acesteia; elanurile pure ale sufletului; setea de cunoaștere, singurătatea, iluziile...

Primul poem, *Când suflete de ceară...*, se vrea nu numai o poezie programatică, ci și o profundă meditație pe eterna temă a dramaticei existențe umane, incertă precum statuile de ceară. Poeta restabilește, cu mijloacele artei cuvântului, relația suflet-iubire-minte-vis-soartă-gând..., operând cu metafore-simbol.

Imaginile artistice folosite sunt expresive („suflete de ceară”, „inima vacantă”, „vise.../ zăcând debusolate”, „lumina zâmbind“), incitante și optimiste: „Prin faldurile sorții rămânem cascadorii” mereu salvatori.

Simbolul „suflete de ceară“ străbate – direct sau indirect – întregul volum. Poeta este în căutarea

drumului spre sine („sufletu-mi ars“, „potecă de-ascet“), dorindu-se „înger de lumină“, dându-și întâlnire “cu pustiul”, urmărită de “fantomele de clipe...,/ figuri de ceară”, de “chipul de ceară”, „ghilotina semnelor de ceară“, „idoli de ceară”, „inimi de ceară“, de „curcubeul în ceară-ncremenit”.

Meditând pe tema timpului, eul liric constată cum „*trecutu*-și pleacă fruntea“, „*prezentul* își revarsă frenetica lui slavă“, iar *viitorul* “se naște” cu “șuvoiul său de vise”. (*Călătorind în timp*)

Între natură și starea sufletească a poetei se realizează un necesar paralelism: „toamnă.../ din searbăda mea viață“, “răvașul nopții din visurile-mi sloi”, „mă doare anotimpul”, „trosnește-n mine seva rănitelor păduri“, „resimt încătușarea nostalgicei naturi”, „ploaia din iluziile mele“, „colindat de curcubeie ni-e al inimii solstițiu“, „în albul ireal se-adună gânduri“, „aș lovi la tâmple cerul cu tăceri înșelătoare“.

Într-o astfel de atmosferă, nu e de mirare că poeta poate “asculta cum înflorește un cais“, percepe “peste zorii de gând.../ un parfum de ninsori”, pentru că „Într-o vamă de timp, în cucernic popas,/ Am transcende în vis și al iernii impas“, la „geamul viu al iernilor din noi“.

Asupra multor versuri planează un sentiment nostalgic: „preocupați să redresăm himere“, “temniță-i al nostru trup”, „pulberi de tăceri”, „fiorul unui plânset stins”, „sigla-nsingurării“, „bagaje de speranțe sfărâmate“.

Natura este, nu rareori, personificată: „*valsează* norii“, “luna-*ndurerată*”, “ceru-*ngândurat*”, „o zi își *deapănă* azurul”, „toamna *amorțită*“. Alteori e

surprinsă metaforic: „pădurile de ploi”, “smârcurile toamnei”, “horă de stele”, “bolta sângerie”, “castele de zăpadă”, “cerul stors de lacrimi”. Expresivitatea poemelor este asigurată de stilul metaforico-simbolic.

„Suspectă de iubire“, poeta pledează dramatic pentru acest suprem sentiment uman (“un foc ce arde”, “ciutura iubirii”, “flamura iubirii”), într-un context antinomic: „mor-renasc”, “dulce și amar”, “fericirea-nefericirea”.

Poeme precum: *Prin stele cu gondola, Golgota de pe umeri, (Ne)fericirea, Pășește iarna, Când pe stele...*, *Înserare*, *Azi nu...*, *Rondelul toamnelor târzii*, au fost premiate la diverse concursuri naționale de poezie.

Autoarea meditează pe o varietate de teme: *eul liric* (*Drumul spre mine*, presărat cu *vise*, dar care posedă parola și se lasă găsită doar „umbra plutind pe cuvinte”; *Sunt omul...* : „omul-vis”, „omul-nor”, „un hoinar”, aspirând să se prefacă-n „înger de lumină”), *speranța* („visări, iluzii, accedem nemurirea”), *deziluzii* („praful ce se-nalță din abisuri”, „destin departe de concret”, „pe muchii de gheață mă târăsc”), *lumea imperfectă* („jalnic manechin”, „temniță-i al nostru trup“, „destin bolnav și ciung”, „reciclat dintre epave”), *timpul* („trecutul.../ un pașnic alizeu”, „nu aș învinge timpul“, „Ziua care vine e-o mască fără chip,/ O nouă aventură“ generatoare de speranțe).

Poetului și poeziei le sunt dedicate mai multe poeme. *Poetul* este definit amplu: „...fără muză-i ca un cântec/ Vibrând pe note false“, „nu-i nimic fără iubire“, “e însoțit năvalnic de o vrajă”. El „dezmiardă

în cuvinte“, e „bolnav de poezie” și „nu găsește antidot”, e „croit dintr-un aluat neînțeles”.

La rândul ei, poezia trebuie să îngemănеze durerea cu viața, visul, realitatea (uneori parodiată), cu libertatea, speranța...

Poezia finală, *Atinși de frici, mai scuturăm perdeaua*, trage o perdea melancolică peste „geamul viu al iernilor din noi“, adesea „Strângându-ne la zâmbete cureaua”, concluzionând: „la poarta nopții nu-i nimic de zis...”.

Poemele îmbracă haina „dulcelui stil clasic”, folosindu-se de catren, ritm variat, măsură fixă, rimă bogată (împerecheată, încrucișată sau îmbrățișată). Poeta manifestă apetit pentru sonet (*Un acvilon subit mă sabotează*; *Atinși de frici, mai scuturăm perdeaua)* și rondel (*Rondelul toamnelor târzii*, *Rondelul florilor ce tac*, *Rondelul cuvintelor nespuse*, *Rondelul verilor de foc*, *Rondelul timpului pierdut*).

Sentimentul existenței accesează – prin eliminarea straturilor superficiale și a formelor individuale – zonele cele mai profunde, avându-și rădăcina într-o formă particulară de extaz.

Resursele lirice ale subiectivității poetei indică o prospețime și o adâncime lăuntrică remarcabile.

Camelia Ardelean a devenit lirică “în urma unei afectări organice și totale”, nu în “determinante exterioare”, cum ar spune Emil Cioran.

Maria Toma Damșa

Când suflete de ceară...

Când suflete de ceară-și declară armistițiu
Sub astrul ca o torță – statuie fulminantă,
Poteca spre iubirea cu inima vacantă,
Trasată e prin zloată-n al minții interstițiu.

Pe aura de gheață – refugiu în cădere,
Se surpă orizonturi clădite-n labirinturi,
Candide rămășițe stocate în arginturi
Își țes nevolnicia în clipele severe.

Se-mbracă-n țurțuri gândul – o pojghiță naivă
De vise-n carantină, zăcând debusolate,
Proclamă-n zori destinul cu-a sa acuitate,
O primăvară frântă sub glezna-i incisivă.

Rescrie răsăritul letargice memorii,
Ni-e pavăză lumina, zâmbind obsecvioasă,
Ne-apasă greu pe umeri simțirea vanitoasă,
Prin faldurile sorții rămânem cascadorii....

Drumul spre mine

Pe drumul spre mine mai șchioapăt puțin,
Mi-e glezna strivită de marginea gropii.
In sufletu-mi ars – chinuit beduin,
Pustiul de vise-și adună azi snopii.

Umbrela de gânduri m-acoperă-ncet,
Pășesc temător sub plăpânda corolă.
Prin resturi de clipe-o potecă de-ascet –
Confuză, constat că posedă parolă.

Pe-o altă cărare subtil mă strecor,
Bizar, mă pătrunde-un deșert de tăcere,
M-apasă-asfințitul din noul decor,
Din creștet coboară și până-n viscere.

Un drum către mine încerc să găsesc,
Smerită de umbra plutind pe cuvinte,
Dar corbii durerii barbar mă lovesc,
Am ceață pe gene, nu văd înainte...

Sunt omul...

Sunt omul-râu și-n vadu-mi singuratic,
Sub pietre vii, mă-nghesuie tăceri.
Adeseori, în murmuru-mi apatic,
E simfonia ultimei căderi.

Sunt omul-vis... Sub draperii de ceață,
Simt sfâșierea strașnicei furtuni,
Pe vechi himere-n terna dimineață,
Văd noua mască a grăbitei luni.

Sunt omul-nor și de-aș aduce ploaia,
Aș pune-o scut la poarta din cuvânt,
M-aș agăța de cer, să-nlătur droaia
De meteori cu trist deznodământ.

Sunt un hoinar și îmi aleg cărarea –
Autostradă ori alee-n parc.
Căzut în gol, mă-ndrept spre închisoarea
Predestinată-n iluzoriul țarc.

De m-aș preface-n înger de lumină,
M-aș dezbrăca de răni și de poveri,
Dar n-aș uita că apa cristalină
Un râu de smoală fost-a, până ieri...

Rondelul toamnelor târzii

(Premiul al II-lea la Concursul de rondeluri după o imagine propusă, organizat cu ocazia aniversării a cinci ani de la înființarea site-ului "Negru pe Alb", iulie 2016)

E toamnă în lacrimi și-n rouă,
In frunze ce zac pe trotuare,
Se pitulă vântul prin scuare,
In noi amintirile plouă.

Se-mparte trecutul în două,
Cu vise de-acum voluptuare,
E toamnă în lacrimi și-n rouă,
In frunze ce zac pe trotuare.

Trec anii în haina cea nouă,
Iubirea se țese-n reluare;
Pășind pe candoarea ce moare,
Ni-s tălpile răni amândouă.

E toamnă în lacrimi și-n rouă...

Poetul...

Poetul fără muză-i ca un cântec,
Vibrând, pe note false, în zadar,
Sau ca o rochie fără tipar,
Căzută, neglijentă, peste pântec.

Poetul nu-i nimic fără iubire,
E-un ager cavaler din noul veac -
Își cațără, vremelnic, pe arac,
Speranța de erou în devenire.

E însoțit năvalnic de o vrajă:
Pătrunde sufletele prin halou.
In gingășia sa de bibelou,
Atrage inimi frânte-n dulcea-i mreajă

Și le dezmiardă veșnic, în cuvinte,
Salvându-le de hăul unui vis
Dintr-un destin fanatic sau proscris,
Ori le devine-un adoptiv părinte.

Bolnav de poezie, incurabil,
Poetul nu găsește antidot,
Trăindu-și rolul său de copilot
Al timpului, rămas pe veci probabil...

Prin stele cu gondola...

(Premiul Juriului la Concursul internațional de poezie „Călător prin stele”, Ediția I, Onești, 2016)

Prin stele cu gondola tomnatici călători,
Aşternem la răscruce visări mirobolante,
Trudindu-ne la vâsle, culegem dintre sori,
Adesea, printre pietre, candide diamante.

Le cernem de nisipuri, cărând aluviuni,
Extensia luminii zidește curcubeie,
Iluzii prohibite, spălate de furtuni,
Se-avântă către ceruri, plutind ca niște zmeie.

Pe creste de-ntuneric purces-am osteniți,
Dar licărul speranței ne crește-adrenalina,
Cu soarele pe tâmple – urmașii de samniți,
Săpând în răsărituri, percepem cornalina.

Prin stele cu gondola, apaticii fugari,
De umbre și de scâncet ni-e plină odiseea,
Cu soarta în atele, vremelnicii hoinari,
Accedem nemurirea, râvnind Casiopeea...

Rendez-vous cu pustiul

Cândva credeam că-s Albă ca Zăpada,
Visam un Făt-Frumos fără cusur,
Să-mi fie-al existenței abajur
Și brav însoțitor în escapada

Prin tainicul tunel spre libertate,
Al cărui capăt e-ngropat în fum.
Nu mă gândeam deloc c-o să-mi afum
Și cărăruia spre posteritate.

Frumosul Făt, gonind cu bidiviul
Prin codri reci, acoperiți de smog,
Mimând veleități de astrolog,
M-a dus la rendez-vous-ul cu pustiul.

Cămașa-mi albă, limpezită-n visuri,
Surprinzător, cernită-a devenit.
Nisipul aspru nu m-a prevenit
De praful ce se-nalță din abisuri...

Aducere aminte

Când hotărăști să zici tot ce-ai în minte,
Ești înfierat pe veci, făr` de recurs.
Infrânt în diplomaticul discurs,
Rămâi, de vrei, cu vagi învățăminte.

Confuz în teoria separării
Dintre ce spui și ce ai vrea să spui,
Alegi, sub puful galben de gutui,
Aroma seacă a capitulării.

Hrănită ți-e neostoita foame
De-a fi-nțeles, cu valuri de tăceri.
Te răcorește briza, nu disperi,
Continui mersul pe tocite lame.

Ți-au mai rămas îndeajuns cuvinte,
Scăzând ce înapoi nu poți lua.
Le poți, în schimb, atent evalua,
Sortate-ntru aducere aminte...

Se furişează iarna...

Se furişează iarna stingher în viața mea,
Cu-alaiul ei de neguri, nervoasă, dă din coate,
Deschide larg fermoarul nămeților din ea,
Spre pârtia speranței aleile-s blocate.

Bocesc luminătorii pe cerul sidefiu,
Crestează universul un întuneric magic,
Se scurge-nsingurarea din frigul tot mai viu,
Îmi croncăne în suflet un corb cu plânsu-i tragic.

Pe stâlpii stăruinței acced imaginar,
Încerc să prind o rază din luna dispersată,
Dar ceața frânge aripi cu tentă de Icar,
Zburând peste pământul cu umerii-i de vată.

Scrâșnește caldarâmul sub pasu-mi înghețat,
La temnița durerii pereții-s invizibili,
Mă strigă anotimpul cu glasu-i apretat,
Iar crengile golașe ni-s martori impasibili.

Se tulbură și vântul, gemând ca un nebun,
Castele de zăpadă ridică-ntr-o secundă,
Gătit e-acum pământul în șicul său zăbun,
Cu zâmbetu-i de piatră, natura ne inundă...

Ultimul vis

Suiți pe creasta ultimului vis,
Privim, apatici, la ce-am strâns în urmă,
In colivia opticii de turmă,
Dintr-un infern cu iz de paradis.

Uităm de noi, într-un ocean secret
De suflete rănite și stocate
In studiul vag de fezabilitate,
Intr-un destin departe de concret.

Și navigând prin timpul decrepit,
În viața goală ca un băț de bambus,
Ne strămutăm din mohorâtul campus,
Sătui de-ndatoriri și slugărit.

Neliniștiți, sperăm că vom găsi
Acea tăcere plină de Lumină,
Promisă-n cărți, prin grația divină,
Sus, pe tărâmul celor demult vii...

Ingerul din suflet

Infloresc amintiri sub cascada de ploi
(Anotimpul de jad se-oglindește în noi):
Când la pieptul tău blând, universu-l
simțeam,
Fericirea-și cresta primăvara pe ram.

Pentru zâmbetul tău – un concert de viori,
Ți-aș aduce, în vis, nemurirea din sori.
Mi-ai lăsat, pe sub gând, o fărâmă de stea,
Să-mi adune-n pocal tulburarea, în ea.

Orișiunde ai fi, ești cu mine mereu,
In abisuri, pierdut, nu simt cerul că-i greu;
In genunchi, prăbușit, văd tunelul spre zori,
Mă ridici c-un surâs, ce pe gene-mi cobori.

De trecutul opac mă sufocă în chingi,
Impletești dimineți și cu raze mă ningi;
Jumătate de zbor retezat de-aș avea,
Tu mi-ai țese covor din mărgele de nea.

Dacă-o punte ar fi peste ziua de ieri,
Ai atinge-o discret cu miresme de veri.
Din clepsidra cu nopți risipite-n convoi,
Iei pe degete timp și mi-l cerni în șuvoi.

Și atunci, cum să sting jarul meu sângerând,
Când lumina-n neant stă în chipul tău blând?
Mama – floarea-de-colț și cadoul divin,
Este îngerul meu, pe-al ei nor mă alin...

Pierdută de mine

Mă caut în mine și nu mă găsesc,
M-agăț de-a iluziei grea cordelină,
Secunde rebele în grabă sosesc
Și fug, temătoare, în sprint de felină.

E-un gol fantomatic ce strigă acut,
Absurd, mă strivește cu scurta-i zvâcnire.
Impactul rapace profund m-a durut,
Mă simt ca o sclavă-n a sa înrobire.

Pe muchii de gheață atent mă târăsc –
Imi sfâșie carnea răpusă de gânduri,
In față-i lumina clipind nefiresc,
In urmă rămâne tranșeul din rânduri.

Sunt prinsă în mrejele propriului trup,
Precum un delfin în năvodul sinistru,
Iar plasa de neguri nu pot să o rup,
M-afund în nămolul adânc, ca în Istru.

Pierdută-s de mine, aș vrea să mă-nalț
Din hăul galactic, ce crud mă absoarbe,
Dar glezna firavă nu pot să mi-o-ncalț
Și las întunericu-ncet să mă-nvoalbe...

Intr-o lume imperfectă...

Intr-o lume imperfectă, suntem jalnici manechini,
Imbrăcați la repezeală într-o haină grea de spini.
Cocoțați, ades, pe-un soclu de penibile visări,
Ne alegem doar cu prafu-n repetabile-amânări.

Fire de nisip răzlețe de pe coama unui val,
Eșuăm pe-un țărm de temeri, lângă Marele Final.
Șubreziți de anotimpuri cu îngheț total la sol,
Uneori plonjăm scolastic din zăpadă în nămol.

Nu mai știm unde ni-e locul, temniță-i al nostru trup–
Suflete prizoniere-n orizonturi ce erup.
Călători pe-un soi de vrajă ce ne ține încă treji,
Să ieșim dintre ruine nu mai suntem astăzi breji.

Unde ni-e mândria, scopul? Căci „mijloacele“ n-ajung
Să fim iar luați în brațe de-un destin bolnav și ciung!
Oboseala ne cuprinde, suntem groaznic sictiriți
De scenetele banale dintr-un teatru de bandiți.

Ce ne-oferă viitorul? Nu mai suntem curioși,
Rătăcim prin mușuroaie și ne credem grandioși.
Într-o lume imperfectă, n-avem cum să fim perfecți!
(Reciclat dintre epave, este greu să te accepți...)

E prima zi...

E prima zi când mă simt vie
Și cred că moartea mi-a murit,
Mă întrupez dintr-o stafie
Cu iz de lemn mucegăit.

E prima scenă-ntr-un spectacol
Cu deziluzii la pachet,
Când indolentul meu oracol
Mi-a prevestit, scurt, un blanchet.

Flămândă sunt, azi, de iubire,
Avid mi-e sufletul cel gol.
Pribeagă-atinsă de-amăgire,
Plonjez din do în si bemol.

Pierdut în noua sa beție,
Respiră lutu-mi ambulant
O libertate-n colivie,
Într-un destin beligerant.

Sunt...

Sunt doar o mască pe un suflet gol,
Un chip plăpând cu-alură de scânteie,
Seiful greu din ceară, fără cheie,
Ascuns în al neliniștii atol.

Sunt stația rămasă fără tren,
Sub orologiul vechi, mușcând din noapte,
Ori un popas de-ntunecate șoapte,
Un ultim vers într-un anost catren.

Am trupul frânt de tainice poveri,
Doar candela tăcerii mă alină.
Luându-mi soarta de la naftalină,
Mi-am scos-o la mezat, cu grijă, ieri.

Am obosit să lupt și chiar să fiu!
Bagaje de speranțe sfărâmate
Mi-alunecă, crestându-mă pe spate,
Mă zbat într-al învinșilor sicriu.

Rondelul florilor ce tac

In suflet, florile ce tac,
Chiar fără glas, parcă suspină,
Prinzând în carne rădăcină,
Transcend al inimii iatac.

Se-mbracă liniştea în frac,
Singurătatea e regină,
In suflet, florile ce tac,
Chiar fără glas, parcă suspină.

Cu zâmbet cât un vârf de ac
Şi mlădiere de felină,
Răsfiră mantia lor fină,
Peste trecutul meu opac.

In suflet, florile ce tac...

Pe-un nou tărâm de vise...

Pe-un nou tărâm de vise răstignite
Am poposit și eu, biet călător,
Cu sufletu-mi pierdut într-un sector
De vechituri la kil, părăginite.

Retrasă din flămânda vieții junglă,
Mi-am rezervat un colț, instinctual,
Sub ceru-acoperit, habitual,
Cu lacrimi conservate-n vid, la pungă.

Supravegheată pașnic de hiade,
M-am strecurat sub stropii reci de ploi.
M-a înghețat răcoarea din șuvoi,
Inaintând spre vastele cascade.

Mi-a zgâriat timpanele-obosite
O liniște cu gheare ca de leu
Și rânjetul buimac de cimpanzeu
Sărind rebel pe crengile-adormite.

Oricum o dau, nu scap dintr-o spirală
A unui timp fanatic, hăbăuc.
Oriunde-aș fi, oriîncotro apuc,
Plutesc în nesfârșita amorțeală...

Când greierii cântă...

Când greierii cântă, ascult un poem
Țesut din clipirea șăgalnică-a lunii,
Se pierde în negură orice blestem
Și orice crâmpei din zidirea furtunii.

Secunda zvâcnește, himerele dor,
Dar nici nu mai simt ascuțișul din rană,
Căci greierii cântă, sub astrul dator
Să mângâie suflete făr´ de prihană.

Se scurge în valuri o liniște-n jur,
Resimt adierea candorii pierdute,
E-o horă de stele pe-al nopții-abajur,
Iar greierii cântă speranțele mute.

Pătruns de fiorul tăcerii-n șuvoi,
Sub brâu de luceferi, apusul se-avântă,
Visez răsăritu-n sublimul convoi.
In pacea-mi din suflet, doar greierii cântă...

Telegramă

Am scris o telegramă semnată neciteț,
Risipă de cuvinte făcut-am, fără preț,
M-am adresat iar vieții, știind că e-n zadar
(Oricum mai am, cu timpul, doar un raport
ilar).

Am întrebat, de-a dreptul, de ce mi-a
rezervat,
In loc de-un vals armonic, tangoul
zbuciumat,
De ce, în piruete, profund m-a amețit?
Rotindu-mi pașii-n beznă, m-am
reîmpotmolit.

Și-acum mai am „ureche“, sunt „note“ care
dor,
Să le “repare”,-n grabă, aș vrea un acordor!
Pe sunete înalte, de m-aș fi ridicat,
M-aș fi făcut soprană, în cor să fi cântat,

Iar sunetele joase, de nu m-au doborât,
Tot nu mă dezbrăcară de rolul mohorât,
O muzică divină dac-aș fi auzit,
In iarna îndoielii nu m-aș fi-nzăpezit.

Dar să revin la viață și ceea ce i-am scris:
„- M-ai dat iar deoparte, ca pe-un umil
proscris,
Mi-ai presărat pe suflet mormane de granit!
Le-am ocolit, agale, cu pasul istovit.

Eu nu vreau, revoltată, cu tine să mă cert,
Nici să plutesc, confuză, sub vălul tău inert!
De crezi că vreodată o să mă poți iubi,
De-aprinse curcubeie nu mă mai păgubi!".

M-ascund de mine...

M-ascund de mine și de-a morții umbră,
M-agăț, lucidă, de un colț de cer.
Pe-un vârf de rază-o dimineață sumbră
Surâde stins, scăldată-n efemer.

Rănită-n cioburi de singurătate,
Mai am un singur țel și mă predau:
S-aprind făclia-n ambiguitate,
Durerea lumii-ntr-un potir s-o iau.

Sub pleoape grele, să adun crâmpeie
Din nopți albastre, fără de sfârșit!
Vâltoarea vieții m-a zidit femeie –
Un foc ce arde, fremătând subit.

Și ostenită de acuta febră,
Aș ține-n palme crudul adevăr,
Îndepărtându-i mantia funebră,
L-aș cerne-agale-n stinse flori de măr.

M-ascund de mine, nu vreau să mă caut,
Pierdută sunt, cândva mă voi găsi.
Prin orizonturi reci pășesc precaut,
Să nu strivesc lumina-n noua zi...

Mi-am adunat noi vise...

Mi-am adunat noi vise în cuibul special,
Zidit din labirinturi ornate glacial,
Le-am aranjat, tenace, într-un anume fel,
Așa cum erau strânse-n al minții portofel:

In stânga doar iluzii – un stei ameţitor,
Să-l urci și cu privirea ar fi obositor.
In dreapta, colţișorul de mici realizări,
Iar între ele calea cu aspre înfruntări.

Nu știu de viaţa-mi pare un somn fără sfârșit
(Sedusă de neliniști, mă-ntreb dacă-am trăit),
Ori poate reci instanţe, subtil, m-au condamnat,
Să îmi urmez ursita pe-un drum accidentat.

Noroc am cu fântâna din care mă adap,
Din munţii de-ntuneric mă chinui azi să scap,
Lopeţi de ignoranţă le scot și le arunc,
Să-mprăștii tot nămolul din tăul său verdunc.

Ferestre zâmbitoare, din ceaţă, se deschid,
Un soare fără vlagă clipește-ncet, livid.
Mi-am adunat noi vise – nimic paradoxal,
Am dreptul la himere-n destinul abisal!

Zbaterile din adânc

Simt zbaterile din adâncul meu –
Un vechi copac, ce-nvață-ncet să geamă.
Din trăsnetul căzut instantaneu,
Scânteile rămase-n van mă cheamă.

Sunt prinsă-ntr-un năvod de amintiri,
Prin ochiuri zboară câte o secundă.
Rugina nopții-atinge reci priviri,
Pe-o lună-ndurerată și profundă.

Trăiesc într-o poveste de adult,
Cu-„a fost odată“, într-un colț de lume,
Și mor câte puțin când o ascult,
Renasc, apoi, în timpul pus pe glume.

Urcând pe scara înspre miazăzi,
Mă poticnesc în colțuri de tăcere.
Noi răni adânci pe gânduri străvezii
Ating lumina. Nu mai simt durere...

Cu timpul de mână

M-am agățat cu gândul de-un colț de infinit,
Sub genele tăcerii, aproape-am adormit.
Trecutu-mi suflă-n ceafă – un pașnic alizeu,
Pe roata amăgirii am mai rămas doar eu.

Încet se estompează și ultimele veri,
Sculptate-n nemurire-s minutele de ieri.
Năvalnica pornire îmi dă, acută, ghes
Să fug de remușcare, secunde noi să țes.

Din brațele mâhnirii m-am smuls, acuma știu:
În săbii ascuțite nu poți rămâne viu!
La sute de icoane dacă m-aș închina,
Nu aș învinge timpul, el tot m-ar tachina.

Fantomele de clipe ce au murit de mult
Se strâng neputincioase, într-un grăbit tumult,
Mă urmăresc fidele, înaintând tiptil,
Parcă-s figuri de ceară – un cimitir subtil.

Cu timpul, mână-n mână, și astăzi mă mai plimb
Prin umbrele de lacrimi, ce i le-aș da la schimb.
Pe ziua care vine e-o mască fără chip,
O nouă aventură cu ea vreau să-nfirip!

Jonglerii dintre slove

Maeștri în cuvinte-s jonglerii dintre slove,
Făpturi remunerate cu vorbe sau himere,
In jungla năzuinței – ferocele pantere,
Prin visele mărunte, râvnesc la supernove.

Crăciunul le așteaptă răvașele selecte,
Iar Paștele devine o scenă de jertfire,
Plătesc pentru păcate cu drept la nemurire,
Ca membri de onoare-n fanaticele secte.

Se tulbură ego-ul în stare de hipnoză
Și tremură din gene cu mina-i depresivă,
Trimite-ncătușată amarnica-i misivă
Anostei existențe, cândva aproape roză.

Tentaculele vieții suprimă libertatea,
Ii strânge colivia din propria ființă,
Trăiesc după rețete, numind-o iscusință,
Spre hidra plafonării-i împinge lașitatea...

Să scriem poezie...

Să scriem poezie, azi nu mai e normal –
Fiindcă bani n-aduce, e-un subiect banal.
Vrei să destăinui lumii c-ai devenit poet:
Privit ești, parc-ai spune că rockul e balet.

De îmi expiră timpul, nu am de und´ să știu,
Încerc, mai nou, să aflu dacă sunt mort sau viu.
Să scriu despre durere, e cel mai simplu pas
(Și notele mai joase le cântă-un contrabas)!

Aș vrea și parodie s-„atac”, din când în când,
Dar clipele plăcute se-neacă, spumegând.
Ni se destramă viața – sărman mosor de scrum,
Ne bem un ultim picur într-un funest podrum.

Cum să avem vigoare, în lacrimă zidiți,
Să mai găsim cuvinte la zei neîmblânziți
Ori părăsiți de cerul cu norii în conflict,
Să re-nnoim crâmpeie din sufletul relict?

Atunci nu au dreptate cei care ne bârfesc
Că vrem să “stoarcem” versuri dintr-un destin grotesc?
Purtăm pe umeri vina unui strămoș ciudat,
În mii de ani de beznă, desprinsă din păcat!

Ni-e zâmbetul cadoul primit rarisim azi,
Când alergăm prin cețuri, ca niște bieți
nomazi.
Să evadăm prin rime-i ceva fenomenal –
Deși transcriem vise, decorul e real...

Se plimbă-amurgul...

Se plimbă-amurgul prin prezentul meu,
Din suflet și-a făcut o promenadă,
Și zbuciumate-n vechea escapadă,
Comete-mi cad pe-al sorții imprimeu.

Mai am un strop de viață în pocal,
Deasupra-i se ridică lent veninul,
Amară e licoarea, ca pelinul –
O dau pe gât, zâmbind incidental.

Incerc să aflu iute-un antidot,
Mă arde-otrava îmbibată-n sânge.
De-ar exista un umăr să pot plânge,
Ar fi al unui ultim sacerdot.

Mă descompun în pulberi de tăceri.
Cuvintele-mi sunt pietre răstignite –
Osânda unor clipe ațipite
Pe drumu-nchis al fostei primăveri...

Albatroși

Din mine zboară pașnici albatroși,
Cu aripi împletite-n cer a rugă,
Sub norii cochetând, aventuroși,
Se-ascund de-a șovăielii buturugă.

Atât de puri pe-albastrul infinit,
Li-e zborul frânt de faldurile sorții.
Pe crengi îndepărtate de zenit,
Culcușul lor sfidează umbra morții.

Au visul întinat de amintiri –
Prea cenușiu sau... mult prea întuneric,
Așteaptă lângă plajă, la „sosiri",
Rebelul val, plonjând în el feeric.

In ciocul ațintit spre asfințit
Aduc în grabă câte o felie
Din luna gri, cu chipul obosit,
Să-i facă nopții-adâncă temelie.

Prin țipete pătrunse de amurg,
Se conturează-o nouă dimineață.
Tremurător, secundele se scurg
Din albatroșii mei sculptați în ceață...

Suflet de mătase

In palme port un suflet de mătase,
Culori de gheață-n valuri înfășor.
Pe soclul rece, zâmbetele mor,
Pătrunse de-umezeală până-n oase.

Il mângâi tandru, ca pe-o jucărie,
Prevăd fiorul unui plânset stins.
La tâmple-apusul jarul și l-a nins,
Pândind un răsărit, din inerție.

Resimt bizara sorții-apropiere,
M-acaparează crudul abordor.
Retransformat în clovnul-infractor,
Aștept tăcut o nouă-amnistiere.

Pe-o mare despletită și bolnavă,
Ating timid un colț de infinit,
Din pumnii nopții, răni au răsărit,
Mă zbat în a destinului epavă...

Imperiul fricii

Ținuți de mână în imperiul fricii,
Privim printr-un ochean medieval
Planeta subjugată prevernal,
De-un cer încorsetat de noi capricii.

Orbecăind pe teritoriul groazei,
Am devenit bagaje fără chei,
Târâte prin deșertul de idei,
Pe drumul către marginile oazei.

Aproape vii în șanțul de înfrângeri,
Printre ruine de simțiri murind,
Ne descompunem pașnic, șovăind
In fața unor ziduri de constrângeri.

Preocupați să redresăm himere,
Ne-am lepădat curaju-ntr-un hamac –
Des legănat, rotindu-se buimac,
Adoarme, risipit în decădere...

Visător

Sunt cel mai mare visător în viață,
La carul cu himere mă înham,
C-un zâmbet fals pe chipul de paiață,
Jocheul sorții-aș vrea să mă proclam.

Am strâns din pumni cât am putut de tare,
Când m-a plesnit, parșivă, ca un bici.
(După cumplita sa devalizare,
Sunt membră într-o gloată de calici.)

Mi-aș vinde zdrențuitele fantasme,
Dac-aș găsi subit cumpărător.
Naivă sunt și mă hrănesc cu basme –
Mi-e viața fantezistul narator.

Sunt trup flămând, crestat până la oase
De-al amăgirii ahtiat cuțit.
Pe-aripi strivite, de rugină roase,
Transport noi visuri către infinit...

Muribunzi

Azi fumăm țigara vieții-n profunzime, pân` la muc
Și jucăm, pe-o nouă gheață, cu același jalnic puc.
De sub mantia candorii, prăbușiți drept în Infern,
Devenim plebei cu ziua-n al fantasmelor concern.

Pe genunchii decăderii, amorțiți în tristul somn,
Muribunzi în devenire, am uitat rolul de „domn".
Liliecii ne-mpresoară și lumina ne-o ucid,
Ne-agățăm cu disperare de-un cer palid, translucid.

Ne-am pierdut discernământul sub rugina de pe gând,
Intr-un marș spre întuneric pier secunde, rând pe rând.
Am putea, striviți de beznă, să chemăm un ultim vis.
Am putea... dar ne complacem în menirea de proscris.

Ne târâm, seci, mai departe, pe aleea cu damnați,
Inspre jungla cu fantome – ai trecutului argați.

Mai rămâne o portiță – o făclie în amurg,
Dar se stinge, destrămată de al sorții dramaturg...

Rondelul cuvintelor nespuse

Parfum de cuvinte nespuse,
Își scutură astăzi ninsoarea,
Zvâcnește în mine candoarea
Din lacrima ploii apuse.

Străpungerea iernilor ruse
Îngheață iubirii culoarea,
Parfum de cuvinte nespuse
Își scutură astăzi ninsoarea.

Respir amintirile duse,
Păstra-le-voi veșnic savoarea,
De-acum mă proclam autoarea
Poemelor verii supuse.

Parfum de cuvinte nespuse...

Amurgul tăcerii

Bat clopote de gânduri pe-a risipirii scenă,
Pe umeri ni-e povara unui orgoliu mut,
Broboane de sudoare și-o lacrimă perenă,
Pe chipul plin de riduri al unui astru slut.

De la atâta freamăt, avem pe suflet rană,
Cu ochii înspre zare, ne pierdem de zenit,
Stigmatele durerii ne-apasă, suntem hrană
A șoimilor ruinei, cu zborul prelungit.

Refugiați în piatra căzută de pe creste,
Ne sfărâmăm în grabă, redevenim nisip,
Și evadând scolastic din temeri manifeste,
Plonjăm, fără regrete, în vechiul arhetip.

Din fire de lumină ne țesem închisoarea,
Iluzia dreptății pe muchii de cuțit:
Un soare ce se stinge, împrumutând paloarea
Amurgului tăcerii din care ne-am ivit...

Am locul meu sub soare...

Am locul meu sub soare și nimeni, niciodată,
Chiar risipindu-mi umbra, nu-l va putea lua.
Pe valurile sorții, plutind debusolată,
Doar eu îmi caut țărmul unde să pot visa.

Mi-e ancoră suspinul care mă ține-n viață
In marea de iluzii, pictată cu rechini,
Ori clipa muribundă, din plăsmuita piață,
Vândută la tarabe, pe stive de ciulini.

Constat că mai sunt vie, da`-mi plânge rădăcina
In lutul de fantasme, încremenit demult,
Săpând printre morminte, mă-nvăluie ruina.
Sub masca-i străvezie, adâncul mi-l ascult.

Am locul meu sub soare – o insulă pustie,
Cea care ispitește doar oameni-surogat.
Sub freamăt de talazuri, constat că mai sunt vie,
Clepsidra cu himere nu mi s-a erodat...

Ploaie violetă

E-o ploaie violetă peste lume,
Cu murmur fin sau ropot din tenebre,
Valsează norii peste mări în spume,
Ce mâine-or plânge zările funebre.

O ploaie jucăușă în fiorduri,
Cu-atingeri tandre, parcă de mătase,
Discută pescărușii-n dezacorduri,
Plonjând prin ceața frântă sub grimase.

Cad stropii gingași, rupți din ametiste,
In poala unui suflet fantomatic,
Inundă fericirile-i turiste,
Pierdute prin destinul acromatic.

Pătrunsă-s până-n oase de-amorțire,
Mă roade umezeala ca un vierme –
Furtună într-o falsă dezmințire,
Mustește trupu-mi sclav sub epiderme.

E-un straniu zbor al gândului în noapte,
Se frânge universul printre stele,
Pe buza sorții-s ultimele șoapte
Și ploaia din iluziile mele...

Castelul sorții

S-au subțiat pereții de la castelul sorții,
Se scorojește varul, se cerne pe pământ.
In palmele planetei, mâhnirea ia proporții,
Ni-s ochii cuiburi goale pe gheața din cuvânt.

Sub coastele bătrâne de singuratic astru,
O inimă confuză șoptește-un ultim „tic”,
Se-naltă stăruința spre-a cerului pilastru –
Adepți ai veșniciei, din lanul de „nimic”.

Un lacăt greu ne-apasă pe muribunde clipe,
Sub tâmple de-ntuneric se zbate-un puls nebun.
Din spinii deznădejdii, de-ar înflori tulipe,
Ne-ar fi câmpia minții, neîndoios, tribun.

Prin parcul vechi de umbre se plimbă amintirea –
E singurul vestigiu salvat de sub nisip.
Corsarii disperării furat-au fericirea
Și, cruzi, au tăinuit-o-n al nopții perisip...

Toamnă muribundă

Pe buze de-ntuneric scrâşneşte-un ţipăt sec,
Suspină pe fereastră o lacrimă amară,
E-această nouă toamnă fiorul intrinsec
Al spinilor căinţei din searbăda mea vară.

Mă ghemuiesc la pieptul zăbavnicelor ploi,
Vioara amintirii mai tremură din coarde,
Deschid răvaşul nopţii din visurile-mi sloi,
In palmele de humă se-adună frunze-n
hoarde.

Furtuna-nsingurării mă strigă-nfiorat,
Vitrina unui suflet pierdut se abureşte,
Prin ramurile sorţii – rebelul candidat
La flamura iubirii ce lent se risipeşte.

Strâng perle de lumină din astrul muribund,
Pe aripi de tăcere le-aştern, ca un tezaur,
Mă doare anotimpul, în poala lui m-ascund,
Culorile-amăgirii i se preschimbă-n aur.

Trosneşte-n mine seva rănitelor păduri,
Mă strâng în braţe gânduri din ceaţa
temătoare,
Resimt încătuşarea nostalgicei naturi,
Pe-a lumii etajeră şi umbra clipei moare...

Zăbrelele durerii

Respiră-n porii minții o nouă dimineață,
Mă-mbată lent savoarea din falsul elixir,
La scurta întâlnire cu soarta-mi precupeață,
Îmi vinde noi fantasme la preț de suvenir.

Schelete vechi de gânduri, zdrobite, se
sfărâmă,
M-acoperă țărâna de visuri-surogat,
Incerc să-mi leg tristețea de-a clipelor
parâmă,
Lăsând în umbra nopții suspinul ei blazat.

In cioburi de-ntuneric, oglinda din dotarea
Bătrânului meu suflet, uzată, s-a crăpat.
Pe muchii reci, tăioase, zidită-i închisoarea
De unde răsăritul, încet, s-a disipat.

Zăbrelele durerii mi-acoperă privirea,
Ecoul din adâncuri mă strigă-asurzitor,
In vocea tremurândă îmi caut izbăvirea,
E singurul refugiu în care pot să zbor...

Ascult cum înflorește un cais

Ascult cum înflorește un cais:
Mustește-n matinala simfonie
Din ploaia de speranțe, limonie,
Pe crengile cu ifose de miss.

Sub scoarță bate inima de foc
A florilor – mătase vinovată;
Petalele cu tentă de agată
Își caută fărâma de noroc.

Calin, cu răsăritul arzător,
Corole delicate se cunună,
Plătesc naturii tainică arvună,
De primăvară când le este dor.

Arome se despoaie benevol,
Sub astrul cu reflexii de oglindă,
La poarta universului colindă –
E vremea incitantului survol!

Ascult cum înflorește un cais
Și seva-i resemnată cum palpită –
Prizonier în soarta decrepită,
La granița fatidicului vis...

Suflet violet

Un suflet jumătate violet
Își picură noi lacrimi în surdină,
Blocat în a trecutului mașină,
Strivit pe-al întristării șevalet.

E-un suflet chinuit de așteptări.
Cu pași târzii, se furișează-n noapte,
Pe-un caldarâm de ostenite șoapte,
Spre-un orizont de-atavice chemări.

La geamul viu stă ceru-ngândurat
Și-o rază de lumină sidefie,
Pierdută pe întinderea pustie,
Sub vechiul astru, azi împrumutat.

Un suflet răvășit de reci furtuni,
Gemând tăcut pe stânca neputinței,
Visează tihna-n brațele căinței
Ori mângâierea unei alte luni...

Călătorim prin universuri

De mult călătorim prin universuri,
Cu pași tăcuți – apatici mercenari.
In halta dintre „darnici“ și „avari“,
Ne-oprim ades grăbitele demersuri.

Recucerim, prin straturile minții,
Redute vechi, clădite pe nisip,
Surpăm secunde noi, de-un jalnic tip,
Crezând că vom pluti la braț cu sfinții.

Firave frunze, atârnăm pe ramuri,
Intr-un copac cu rădăcini de foc,
Arzându-ne și dramul de noroc –
Un dar al providenței, strâns în hamuri.

In marșul triumfal spre adormire,
Popasuri scurte ne ațin din drum.
La capătul unui regret postum,
Zac resturi vii din lenta veștejire...

La ce sunt buni poeții pe-astă lume?

La ce sunt buni poeții pe-astă lume?
Croiți dintr-un aluat neînțeles,
Sunt surghiuniți de-același crud eres –
Corsari febrili ai mărilor în spume.

Atrași de măreția unui erg
De vise vătămate-n escapade,
Cu soarta tremurând în acolade,
Spre gloria himerei încă merg.

Sub giulgiul de speranțe răposate,
Aceeași încercați claustrofobi,
Cu suflet nud și patimile-n rate,

Atinse de blestemul unor snobi
(Priviri de mucava și inimi plate),
Rămas-au, printre slove, pașnici robi...

Ucenicii sorții

Ni-s dorurile toate prea adânci,
Fântâna lor își strigă-n van durerea.
Prin hăuri bieți pribegi ori printre stânci,
Știm începutul, nu știm încheierea.

Ni-e soarta rugul mult prea ascuțit,
Ne zgârie fâșiile de visuri.
Năuci într-un tango neîmblânzit,
Dansăm în plăsmuite paradisuri.

In trenul cu o stație suim,
Călcându-ne constant pe bătătură.
(Sunt călător apatic, anonim,
Avid să guste-un strop de cianură.)

Ne declarăm ai sorții ucenici,
Dar nu-i aflăm măcar abecedarul,
Ne calculăm destinul în matrici
Și bem dezamăgirea cu paharul.

Intortocheați în ecuații seci,
Probăm economia de cuvinte.
Din cifrele cu rezonanțe reci
Ne ridicăm, fără să știm, morminte...

Pe muchie de cuțit

E-așa subțire firul scurt de viață,
Și-atâta lavă-i ninsă de pe nori,
Că nu ești vrednic să te înfiori,
Când din amurg se naște-o dimineață!

Sunt stropi de zgură pe bătrâna zare
Și munți de praf pe seva din cuvânt,
Că nu mai știm a cerne-un legământ,
Nici evada din strâmta-i închisoare.

Iar în destin e-atâta-nvălmășeală,
Cu trenuri vii, pe muchii de cuțit,
Rememorând anostul circuit –
Traseu banal, o nouă poleială.

Sportivi tăcuți, pe-aceeași scurtă pistă,
In marș forțat, apatici, asudăm,
Inspre final, adesea eșuăm,
Ni-e soarta stânca stereotipistă...

Prin smârcurile toamnei...

(Locul al V-lea la Concursul „Labirinturi autumnale”, noiembrie 2015, Vrancea)

Prin smârcurile toamnei, sihastru călător,
Transport cu mine vise când astrul se destramă,
În peștera-mi din suflet mai zboară un cocor
Și teascul amăgirii mai ține loc de cramă.

Aromele împroașcă himere peste tot,
Zburdalnicele frunze seduc pământul rece,
Îmi dă târcoale vântul din strașnicul complot,
Pe crengi ce se deșiră, secunda se petrece.

Se-ascunde-n vizuină o vară tremurând,
E cerul adăpostul luminii adormite,
La ciutura iubirii se stă acum la rând,
Se cerne anotimpul prin stele risipite.

Presară dimineața o pătură de nor,
Se-avântă-n depărtare speranța sidefie,
Din loja îndoielii mi-e teamă să cobor,
Când aburii tristeții aproape fac orgie.

Sub umbre biciuite-n pădurile de ploi,
La brațu-nsingurării se stinge pulsul vieții,
Prin smârcurile toamnei simțirea mea e sloi,
Din cuiburile goale rămas-au vii pereții...

Încă-o zi...

Încă-o zi își deapănă azurul,
Noul țel se stinge-n absolut,
Alt picior își leagănă femurul,
Pe-un tărâm aproape dispărut.

Încă-un suflet se închiriază,
Vaste gropi săpăm în amintiri.
Astrul veșted moare cu emfază,
Colectăm scaieți, nu trandafiri.

Nicio rază nu-mprimăvărează
False umbre, ce-mbrăcăm subit.
Rafturi goale-n șiruri se așază
În scrânciobul minții, prăfuit.

Un tablou își picură cerneala
Prin deșertul ars de amăgiri –
Nou safari prins în osteneala
Frământării ultimei priviri...

Inimi de hârtie

E-așa subțire poarta spre cruda veșnicie,
In slalomul apatic prin vadul mercantil,
Sub pojghița de gheață pe inimi de hârtie
Stă astrul cu pretenții de martor juvenil.

E-atât de-amar alintul zefirului schimbării
Pe rănile deschise în câmpul cu recruți,
Tranșeele imunde cedează-nsingurării
Himerelor pitice-ntr-o lume de mamuți.

Purtăm iluzii frânte pe vaste emisfere
Sau cernem clăi de paie arzând pentru nimic,
Prin fulgere călite-n pragmaticele ere,
Ne tragem cochilia pe zâmbetul peltic.

Rămâne existența cu iz de naftalină
Să-și vindece fantome la vraciul azilant,
Promis de muritorii cu vise-n trambulină,
Vânzându-și libertatea pe ultimul talant...

Surâsuri expirate

Azi ne clădim, pe amintiri, prezentul –
O pânză de păianjen răsfirată,
Sub luna uneori imaculată,
Pândind la colțuri, amorțiți, momentul.

Din poze vechi, îngălbenite-n ramă,
Ne decupăm surâsuri expirate
Pe chipuri reci, privind debusolate
Spre-un orizont ce, pașnic, se destramă.

Și desenând fantasme în decorul
Unor secunde-aproape plictisite,
Ne-mpiedicăm de visuri adormite,
Uitând, subit, să ridicăm piciorul.

Cuvinte noi, săpate-adânc pe buze,
Ne penetrează carnea obosită,
Incorsetată-n soarta răscolită
De amăgiri ciudate și confuze...

Copacul amintirii

In sulițe de gânduri mă arunc,
Străjer în a trecutului livadă,
M-agăț de iarba-i crudă, ca un prunc,
Captivă sunt în a tristeții nadă.

Prin ramuri de-ntuneric mă strecor
Și-ncep să dau, încetișor, din coate,
Sperând că în himericul decor,
Găsi-voi amintirile-mi furate.

Mai scutur câte-un pom, din când în când,
Mi-e chipul o nălucă prin corole.
Sub frunzele tăcerii, contemplând,
Se-animă clipe-n tainice gondole.

Femeia ninsă de petale moi,
Chiar de sunt eu, îmi pare o străină.
Sub zări de jad, prin magicele ploi,
Trăsura vieții ei, de bocet plină,

Aleargă peste câmpuri de grafit,
Cu bidivii mânați prin vânt și ceață.
Oricâte nopți sau zile-am pribegit,
Nu am scăpat de-a sorții fortăreață...

Cubul destinului

Construindu-mi cubul Rubik al destinului perfect,
Mi-am descris subtil, în minte, planul unui arhitect:
O fundație solidă-am încercat să creionez,
Peste muchii reci, din beznă, aștri noi să asamblez,
Zidurile de-ntuneric, simplu, să le-nlocuiesc
Cu lumina împletită de luceafărul ceresc.
Cărămizile speranței le-am clădit, fără să știu,
În deșertul cu nisipuri cum e-argintul, zis cel viu.

Nu prea-nalt, acoperișul – monument greu din stejar,
Să mă apere, sperasem, de un răsărit amar.

Lângă hol, aveam ideea unui living minunat,
Să încununeze fala mult râvnitului palat.
Cu iubitul meu în brațe, tandri, lângă șemineu,
Să uităm de noi, năvalnici, la romanticul dineu.
Însă-al meu palat din visuri, un fiasco-a devenit,
Din cutia colorată, totul mi s-a prăbușit,
Zidurile, ca nisipul, s-au surpat încetișor,
Rămânând, dintr-o himeră, o ruină-ntr-un decor...

In ring

Mi-am proptit singurătatea de peretele tăcerii,
Obosită crunt de meciul din severul ring de box.
Plictisit, chiar antrenorul s-a opus apropierii
De pateticul refugiu, într-o zi de echinox.

Am rămas debusolată, să întâmpin vechi himere,
Pregătindu-mi pumnii minții, înmuiați în cioburi vii,
Dar văzându-mi adversarul și clipirile-i severe,
M-am retras subit din fața presupuselor stafii.

Brusc, ovațiile sălii mi-au captat din nou privirea,
Cu puternicu-i răsunet, mă trezește-un straniu gong,
Mă arunc în ring cu moartea, pretextându-i nemurirea,
Nu știam că upercutu-i, de departe, very strong.

Mai rezist cel mult o rundă, căci puterile mă lasă,
In cazanul indignării, copleșită, mă scufund,
Iar tavanul îndoielii, mișelește, mă apasă,
Mă apropii de hotarul unui vacuum profund...

Azi am găsit un suflet...

Azi am găsit un suflet pe-un peron,
Era-nvelit în pânză sidefie,
Precum o fantomatică mumie,
Zvârlită într-un colț de tomberon.

M-am aplecat, sub cerul zdrențuit,
Spre glezna-i obosită, să-i iau pulsul,
Mânată iluzoriu de impulsul
Aceluiași pedestru chinuit.

Treceau vagoane într-un murmur sec,
Pe șinele încinse-n întuneric,
In filmul cu sumarul său coleric,
Rulând între speranță și eșec.

Am mai găsit și-un rest de imprimeu,
Pe caldarâmul negru ca de smoală,
Desprinsă-i din scenariu altă coală,
In vechea gară, sufletul e-al meu...

Parfum de ninsori

(Locul al VI-lea la Concursul „Alb hoinar”, Vrancea, 2016)

Peste zorii de gând e-un parfum de ninsori
(Sub arcadele vii, respirând, te-nfiori),
Printre fulgii de nea, într-un zbor auster,
Țipă-un suflet captiv în fărâma de ger.

O aripă s-a frânt sub tăcerea-n declin
Și așterne pe răni un apus coralin,
Orizontul fragil nu discerne, placid,
Că sub țurțurii-avizi s-a comis genocid.

Ne mai ning dezolant meteorii, pe rând,
Acuarele de zări picuiesc, sângerând.
Renăscuți din zăpezi, degustăm dimineți
Dintr-un astru infirm și ridat pe pomeți.

(O sibilică stea, licărind, m-a vândut
Unui front sprijinit pe un ultim recrut);
De sub pleoape de vânt, rămășițe de sloi
Reanimă spontan anotimpul din noi.

Câte vifore-n teci un îngheț prevesteau,
Biciuind cu fantasme trecutul, pe șleau,
Câtă chiciură-n van stă-n copacul ascuns
Intr-o inimă-având răsăritul străpuns?

Rătăciți prin nămeți, ne-adâncește în vid
Un fior pervertit de un frig insipid.
Intr-o vamă de timp, în cucernic popas,
Am transcende în vis și al iernii impas...

Aş vrea...

Aş vrea câteodată să fug din viaţa mea,
Să mă agăţ de-o stâncă, pe cea din urmă stea,
Iar în hamacul nopţii – culcuşul mult visat,
Sublimă hibernare-n al liniştii regat.

Cămaşa zdrenţuită de neguri s-o pitesc
In coşul de fantasme, sclipind nepământesc,
Amnaru-abandonării să-l scapăr rareori,
A sorţii buruiană s-o smulg dintre candori.

Aş vrea, sub pânza verii, să împletesc cununi
Din mările de lacrimi vărsate în genuni,
Păşind în sanctuarul iubirii fără zid,
Să aflu porţi spre suflet, nu resturi de-
android.

Rănit la privegherea furtunii ce-a trecut,
Să redescopăr aştri pe-un cer contrafăcut
Şi învelit în vălul secundei, fumuriu,
Să jubilez pragmatic în rolul meu de viu...

Suspectă de iubire

Cândva eram suspectă de iubire,
Mesteceni alintam pe tâmpla lor,
Pluteam și-n vis cu aripi de condor,
Eram un candidat la nemurire.

Dormeam adânc pe margine de stele,
Mătasea lor celestă mă-nvelea,
Iar cerul veșnicia și-o ținea
La porțile luminii,-n lanțuri grele.

Cu sufletu-n arest prin Carul Mare –
O umbră înhămată la destin
Și patimii colegă de festin,
Țeseam iluzii-n dulcea-i închisoare.

Cândva eram suspectă de iubire,
Dar ploaia curcubeul mi l-a frânt,
Lăsându-mă stingheră pe-un pământ
Redevenit expert în prohibire...

Efemeritate

Sunt sfâșiată-n efemeritate,
Mă mistuie stomacul ei acid,
Îmi risipește trupul insipid,
Tăindu-mi calea spre posteritate.

Pecetea morții strânge ceafa-mi rece,
Lumina pare-un suvenir de preț,
Îmi vinde clipe timpul precupeț,
Din milioane, îmi propune zece.

În malaxorul fără îndurare,
Zdrobita-mi carne redevine lut.
Un creier veșted, fost circumvolut,
Se ghemuiește-n strâmta închisoare.

Aproape goală și de inhibiții –
Cămașă sfâșiată prea curând,
Încerc, din resturi, să m-așez la rând,
Sătulă de-amânări și precondiții...

Mi-e sâmbăta calvarul...

Mi-e sâmbăta calvarul ce-l târâi obosit
Prin negura fecundă care-mi aține calea,
Iar anii-mi – licuricii cu zbor schimonosit,
Mi-e sâmbăta lințoliul ce-l flutură azi jalea.

Mi-e timpul inamicul cu aripi de oțel,
Evit apropierea-i ascunsă de hublouri,
Dar clipe mă-mpresoară în strașnicul hotel,
Observ, după nuanță-s dispuse în carouri.

Mai pierd și azi o luptă cu orele pustii,
Migrează plictiseala ca păsări călătoare,
Aș duce săptămâna tăiată în fâșii,
S-o coase cu migală o nouă ursitoare.

In zilele ce-aleargă – frenetic armăsar,
Mă roade nostalgia cu dinții-i de-ntuneric,
Imi fâlfâie în ceafă destinul-păpușar,
Orbita-i își urmează itinerarul sferic...

Toamna din(tre) noi

E-o toamnă amorțită între noi,
De schijele trădării mă descopăr,
M-ascund tăcut sub domuri seci de ploi,
Cu masca renunțării mă acopăr.

Bat lung la porți uitate de iubiri,
Prin huma obosită-ți văd doar umbra,
Mi-e pasul ros de vechile-amăgiri,
Azi tristă călăuză mi-e penumbra.

Secunda fericirii o măsor –
Speranță în magie sau în basme,
Cu firu-i de păianjen mă-nfășor,
Pe răni târzii am plasturi de fantasme.

In vechiul schit al liniștii în doi
Inchid acum constanta-mi prăbușire,
Sub pliul nopții strânse între noi
Mă zbucium, orb, pe drumul spre ieșire...

Se tânguie natura...

Se tânguie natura cu glasu-i enigmatic
Și deapănă, confuză, apusuri primitive,
În filele-i de gheață – atavice misive;
Își toarce anotimpul fuiorul său, apatic,
Pe buza înserării cu zâmbetul extatic.

Semeață e crăiasa cu rochia-i de gală,
Ornată cu dantele și bumbi din promoroacă,
Când poartă, delicată, condurii pe toloacă,
Cuprinsă fără veste de-o sfântă amorțeală,
Sub fulgii ce se-așază în pletele-i, beteală.

Ubicua silfidă tronează grațioasă,
Țărâna e palatul ce-i străjuie veșmântul,
Ambiguu, foșnește în sfera sa doar vântul;
Sub vălurile-i fine purcede cuvioasă,
La geamurile nopții, perdele noi să coasă.

Pătrunsă de-umezeala din albul cel feeric,
Stă sigla-nsingurării pe vastele domenii,
Tractează veșnicia, în coarnele lor, renii;
Pe chipul său de ceară, un astru ahasveric
Gravează cu migală fărâme de-ntuneric...

Ultima cărare

Pe ultima cărare spre iubire
Și-n ultimul avânt spre absolut,
Captivă într-un zbor necunoscut,
Mă rătăcesc, tânjind la nemurire.

Cu aripi verzi, crescute din țărână,
Planez pe un covor de nostalgii.
Rostogolind cuvinte-n elegii,
Jonglez cu viața-n replica-i păgână.

Cu degetele arse de-ntuneric,
Susțin, candidă, stinsele-mi căderi.
Pe raze frânte-s clipele de ieri,
In sufletu-mi – un film cu trist generic.

Pășind pe urme vechi de curcubeie,
M-atinge-n treacăt plânsul violet,
Acced la nori cu-al sorții piolet,
Reconstruiesc a viselor acmee...

In sfera gândirii...

In sfera gândirii se cerne-absolutul,
Ca praful de nori pe câmpii ancestrale,
Privindu-ne-n ochi simțăminte murale,
Percepem lucizi că tăcerea ni-e scutul.

Se-așterne-n poncifuri șuvoi de iluzii,
Striviți, neuronii se-ascund în caverne,
Și-anunță decesul secundele terne,
Atunci când speranța sucombă-n perfuzii.

Mai degeră suflete-n aspra velință
A sorții captive-ntr-un cerc imuabil,
In dreptul păcatului inavuabil
Stă lecția crâncenă de umilință.

Plătim fericirile paliative
Cu-apusul domol, în sclipiri retrograde,
Numiți partizanii iubirii nomade,
Păstrăm picătura de cer în stative...

Cenușa ultimei priviri

Pe sub cenușa ultimei priviri,
Un rest de zâmbet, rătăcit în pripă,
Prin firele răzlețe se-nfiripă,
E-o altă mască-a vechii amăgiri.

Geometria sufletului meu
A suferit o nouă transformare –
Prin cercul viu nu văd nicio cărare,
Busola vrea spre nord, instantaneu.

Hățișul nopții mi-este cunoscut,
In candela apusului văd umbre,
Prezentu-și plimbă ghearele lui sumbre,
Prin filele mânjite de trecut.

Romanul amintirii-l răsfoiesc,
Sărind, ca un ghepard, peste rugină.
Din clipele cu iz de naftalină,
Destinul pe sub slove-l răscroiesc...

Mi-am înfruntat și viața...

Mi-am înfruntat și viața uneori –
Pândind-o, dintr-un colț, retrospectiv
(Ca fost prieten – îngerul captiv),
Ratez cărarea dintre meteori.

In scorbura tăcerii m-am ascuns,
Aud cântarea unui suflet mut,
Adulmec ploi cu iz de arnăut,
Din primăvara mea de nepătruns.

Pe câmpul sorții mi-au crescut ciulini,
Ucid lumina – palid felinar,
In cripta minții nu mai e hotar
Curmând iubirea înglodată-n spini.

Sculptez cu dalta noul răsărit,
Prin așchii ascuțite-l întrevăd,
Dar razele de ceară fac prăpăd
Pe soclul cu decorul insolit.

Fuiorul clipei toarce solitar,
Ii simt fiorul – vid necontenit,
Din trupu-mi aspru, ciob de selenit,
Iși bea ruina ultimul pahar...

Legământ

Mai lasă-mă să-Ți fiu un albatros,
Ce-Ți pune-n tihnă marea la picioare,
Iar țipătu-mi febril, de vânturi ros,
Sub un torent de nori să se pogoare!

Pe cerul sur să-Ți scriu un legământ,
Cu sângele amurgului să-l perii,
In univers, renască un pământ,
Nerăvășit de patima durerii!

Din așteptări să nu mai crească spini
Și din trecut să nu țâșnească flame,
Să ne-nvelim cu ramuri de măslini,
Pășind pe rouă, nu pe-ncinse lame!

Primește-mă în poala Ta, să zbor
Cu aripi noi, sub bolta opalină –
O lebădă cu rol de precursor
Al oastei Tale, ce va fi să vină!...

Intre dulce și amar

Ni-e conștiința rătăcitul far,
Clipind debusolată-n întuneric,
La vama orizontului eteric,
Captivă între dulce și amar.

Când îmbrăcăm armura de cristal,
Strivim orgolii și speranțe mute,
Rămân aceleași umbre abătute,
Crestând spinarea ultimului val.

Intr-un destin tixit de somnambuli,
Ne-nghesuim, cu aripi nimicite,
Sub pleoapa existenței ilicite –
Maree tristă de captivi creduli.

Spre adevărul de necontestat
E-un drum pavat cu sânge sau ruine,
Doar demonul durerii ne-aparține –
Un înger cu trufie infestat...

Popasul dintre clipe

Din cupa rugăciunii mi s-a prelins tăcerea,
Suspin de gânduri frânte se prăbușește-n gol,
Sub ceru-avid de raze sucombă adierea
Zefirului iubirii-n abisul benevol.

Un înger de Lumină-mi zâmbește doar în vise,
Prin pletele-i de lavă – un întuneric mut.
Pe-a nopții strapontină, himerele-mi nescrise
Își leagănă mătasea cernită-n absolut.

Spre valea fericirii mi-e calea pustiită,
Căci piscul rațiunii-l asced arareori,
Popasul dintre clipe în soarta cea pripită
Brodează întomnarea-n șiragul meu de sori.

Mi-s patimile-amurguri pe bolta sângerie,
Speranțele-mi cad, slove, pe frunți de pergament,
În deux-pièce-ul morții aproape că par vie,
La zidu-amărăciunii am spus ades: „Prezent”!

Deschis-am pumnul toamnei...

Deschis-am pumnul toamnei ascuns odinioară,
Sub degetele-i aspre mizând pe-un răsărit,
Dar razele frivole prin pâcla cea amară,
Sub pojghița de astru tăcut s-au cuibărit.

Se prind frenetic norii în hore jucăușe,
Presară lacrimi stinse pe huma tremurând,
Prin frunze despuiate de surdele cătușe,
Pogoară anotimpul în nopțile-mi de gând.

Mai șuieră și vântul din buzele-i cărnoase,
M-ascund după fereastra ce-i graniță la ploi,
De glasul amintirii pătrunsă-s până-n oase,
Aud cum țipă corbii prin visurile-mi roi.

Mă strânge ghilotina secundelor de ceară,
Pășește dimineața pe muchii de cuțit,
E timpul o felină ce scârțâie din gheară,
Iar anii mei sunt junglă la poale de zenit.

Imi curge lent prin vene rugina-nsingurării,
Strâng cioburi muribunde din clipa ce-a plecat,
In ceața sidefie, marama nepăsării
Acoperă lumina pe ceru-mi sfâșiat...

La tribunalul sorții...

La tribunalul sorții – înghesuiți în sală,
Judecătoru-n robă ne strigă rar pe toți,
Suntem refugiații din lumea în spirală,
Crescuți pe-o scenă vie în roluri de roboți.

Ingenuncheați pe lame ne așteptăm sentința,
Regretele terestre ne trag în rădăcini,
De lujerul salvării se-agață-acum căința,
Sub cușma rațiunii ne cresc amarnici spini.

Un drog ne-a fost păcatul și viața o celulă,
Clădit-am paradisul pe dune de nisip,
Ne sună în ureche a morții grea pendulă,
Pe firul dintre clipe stă cel din urmă „bip".

Ni-e timpul avocatul hain al acuzării,
Ne-nfruntă cu privirea, din ochi îi sar
scântei,
(Pe fruntea sa ridată sub mimica trădării,
Citesc abecedarul compus din anii mei.)

La banca penitenței făcut-am iarăși credit
Și ratele durerii nu le putem plăti,
Ne scriem așteptarea cuminte, dând pe
„Edit",
Setați pe tasta nopții, pretindem noua zi...

Inimi de piatră

Şi pentru mine, şi pentru tine,
Vine un soare sclav între ploi,
Nu mai discernem şi buruiana
De sub trifoiul cu patru foi.

Uzi pân` la oase, cernem troiene,
Ni-e paradisul ultimul ţel,
Credem în basme,-n ludice vise,
Însă nu credem diul din El!

Marea-şi deschide porţile-i albe,
Ceru-a sa nişă spre infinit,
Încă transcendem inimi de piatră,
Totuşi Edenul nu l-am găsit.

Idoli de ceară ni se sfărâmă,
Resturi de euri ne otrăvesc,
Curge prin vene astăzi păcatul,
Cu precizarea: „E omenesc!”.

Ni se aprinde farul dreptăţii,
Dar e adesea mult prea târziu,
Suntem profanii bietului mâine,
Agonizanţii stării de viu.

Ni-e conştiinţa sclavă-n dosare –
Le redeschidem când ne-amintim,
Dăm peste cap butelca de viaţă,
Vrem să percepem cum e să fim!...

Actorii...

Actorii propriei înmormântări,
Intr-un cavou al grijilor profunde,
Din clipele arareori fecunde,
Ne-am pus pecetea noii resemnări.

Ni-e porția redusă de ozon,
Iar soarele ne zace-n închisoare,
Ca melcul minții-n propria-i lentoare,
Clădim himere-n searbădul cocon.

Ne vindem încă-un vis asasinat,
Recuperând imensul prejudiciu
Adus ființei noastre de-un capriciu –
Destinul cu portretu-i stilizat.

Pe urma nopții-ascedem tremurând,
Soldați într-un război votat orbește,
Cu aripi sfărâmate-n propriul cleşte,
La poarta nemuririi stăm la rând...

Atunci când pe boltă-un luceafăr...
(dedicată marelui nostru poet național, Mihai Eminescu)

Atunci când pe boltă-un luceafăr se stinge,
Prin urme de stele, ubicuul astru
Își reazemă umbra de veșnic sihastru,
Sfidând orizontul. Tăcerea îl ninge...

Ca rege-al himerei și rob al iubirii,
Revarsă în cosmos simțirile-i nude;
Când versu-i vibrează – și jertfă, și jude,
Se nasc diamante în sfera gândirii.

Pe inimi de ceară depus-a scânteie,
In suflete fade privind melancolic;
Captiv risipit pe un cer diabolic,
Ascuns-a în slove a patimii cheie.

De vrei nemurire, ți-e soarta despotul –
O lege infamă și aspră-a naturii;
Să cauți amorul la granița urii
Desfide nimicul, dar poate fi totul!

E somnul veciei cumplită pedeapsă,
De gene se-anină constant amintirea,
Mai vie lumină nu vezi nicăirea:
Și-acum Eminescu-i săpat în sinapsă!

Incertitudine

Prin lumea alergând sinucigașă
Spre singura direcție rămasă,
In bezna din a nopților crevasă,
Sunt frunza sfărâmată-n a ei fașă.

Aud alarma ultimelor ramuri,
Călcată-s în picioare de natură,
Răcnesc pătrunsă până la nervură,
Mă zbat în ale gândurilor hamuri.

Din seva unui arbore lunatic
Absorb un nou extract de fericire,
Râvnitul antidot la prăbușire –
Un vis ratat sub zâmbetu-i tanatic.

M-alungă vântul aspru din tenebre,
Plutesc incert sub cea din urmă rază –
Un astru sângerând în metastază,
Deasupra unui drum cu false zebre...

Ne-mbracă toamna...

Ne-mbracă toamna-n gânduri, pustiul ne înghite,
Sub frunzele rebele se-ascund pierduții pași
Ai timpului zănatic, cernând domol în site
Acorduri spulberate de anii cârcotași.

Bat clopotele ploii în turla necredinței,
In lumea noastră falsă – un rai închipuit,
Ingheață și pereții din grota conștiinței,
De mult tavanu-i șubred pe noi s-a prăbușit.

Se scutură copacii de haina ponosită,
Veșmântu-abandonării le pare potrivit,
Ascunsă-i înserarea sub mantia sfrijită
A soarelui din ocna cu chipul gălbejit.

Jelesc febril și păsări pe note complicate,
Cerșind o bucățică din astru-agonizând,
`Și-ascund singurătatea în șubrede palate,
Pe crengi ce mor în pripă sub cerul fumegând.

Apune lent tăcerea pe sigla întomnării,
In șoaptele naturii e-o sete de zenit,
Cu aripi scufundate, aroma depărtării
Ascunde curcubeul în ceară-ncremenit...

Călători prin timp

Sub sigla resemnării-n a nopților stihie,
Trecutu-și pleacă fruntea, căci miza-i mult prea mare,
Hipnotica-i prezență rămasă-n custodie
Își leapădă scheletul în pași de-nmormântare.

Ce surdă izbăvire, fragilă biruință,
Limanul așteptării se tulbură în lavă,
Încins e-acum și cerul în via sa căință,
Prezentul își revarsă frenetica lui slavă!

Se naște viitorul curând pe-a sa țărână,
Șuvoiul său de vise pătrunde în grimasă,
Fundația-i perenă, simțirea lui păgână,
Tractează veșnicia zâmbind simandicoasă.

Pe mii de jurăminte ridică odisee,
Sub vălul dimineții-și apleacă fruntea fină,
Se-nghesuie speranța, tăcută, pe-o alee,
E singura himeră blocată pe retină...

In suflet, azi, mi-au înflorit castanii

In suflet, azi, mi-au înflorit castanii,
A nins petale jarul din cuvinte,
Pe aripi temătoare de florinte,
Lumina și-a prelins, tăcută, anii.

Dansează primăvara pe retină,
Cu pași albaștri, decupați din stele,
De-un lujer viu, în gândurile mele,
Corabia iubirii se anină.

Puzderie de frunze mă-mpresoară,
Din verde crud simțirea îmi renaște;
O ancoră mi-e chipul tău, mă paște
Căderea în neant, a câta oară?

Sub pleoape ai egretele și marea,
Pe buze-ți izvorăște-o simfonie,
Natura dezmorțită nu mai știe
Ce sori împreunatu-ne-au cărarea.

In mine, universul țese-o vrajă,
Mi-e gustul contopit cu-a ta ființă,
Sucombă inabila mea voință,
Când numai curcubeul stă de strajă.

Mă simt a ta mai mult decât, chiar mie
Imi aparțin. Doar zorile mă lasă,
De mă strecor din mult râvnita plasă,
Ce m-ar dori captivă-o veșnicie...

Când inima-i o coală de hârtie

Când inima-i o coală de hârtie,
Aşterni pe ea mătase ori dureri,
Te rogi, măcar în vis să nu disperi –
Frămânţi sub pleoape umbra-i sidefie.

Transcrii subtil memorii pe aortă,
Pulsează vina unui boţ de lut –
Păcatul cu profilu-i balamut
(Azi până şi surâsul se importă.).

La ţărm de ploi se odihneşte norul,
În sânge roade straşnic un fiord,
Cu atriul destinului spre nord,
Işi schimbă dimineţile decorul.

Când inima-i o coală fără slove,
Devine primăvara de prisos,
Cuvintele cu tentă de-abanos
Refuză categoric să se-aprobe...

Simfonie de aprilie

Pătrunde aprilie-n casă,
Fantasme brodează la geam
(La ultima ploaie-grimasă,
Orchestra de nori e-n bairam).

Pășește în suflet lumina,
Pe crengi a tivit borangic,
Surâde la soare scumpina,
Gătită-n petalele-i șic.

La geamuri vuiește natura,
În cer se-mpletesc simfonii,
La granița sorții stă ura,
`Și-arogă secundele vii.

Mi-e dor să respir primăvară,
Din seva-i de foc mă hrănesc,
Dezbrac geruiala amară,
Adopt un nou trend, tineresc.

In mine resimt clorofila –
Un sânge peren, salvator,
Prezentul și-a pus apostila
Iubirii, în noul decor.

Pătrunde aprilie-n viață,
Cu-alaiul de zâmbete-flori,
Suspendă o iarnă-paiață,
Iți taie și cheful să mori...

De-am putea...

De-am putea, prin derularea zgâriatului CD,
Un crâmpei din filmul vieții l-am tranșa în lungi fâșii,
Haimanale, printre scene, ne-am opri câte-un minut,
Contemplând, cu ochii minții, câte clipe am pierdut.

Picături de-nsingurare, tremurând sub indigo-
Le-am înfrânge rezistența-n al iubirii embargo,
Iar în brațele luminii am renaște benevol,
Să planăm deasupra morții – repetat și lent survol.

De-am putea, ne-am duce visul pe un țărm de mult uitat,
Să-l scăpăm de gheara sorții, ce ni l-a decapitat.
La fereastră cu destinul, scuturând un colb tăcut,
Năzuim la noi fărâme dintr-un cer necunoscut...

O pagină de carte

Când rămâne din destin
Doar o pagină de carte,
Ce romanul îl împarte
Între patimă și chin,

Când rămâne din cuvânt
Doar o lacrimă-atârnată
De un vis timid de fată,
În supremul legământ,

Peste slove care dor,
Amintirea își strecoară
Chipu-i hâd, a câta oară?
Nici regretele nu mor...

Fără aripi zboară-un gând
(Spre ai cerului pilaștri,
Printre îngerii albaștri),
Dintr-un cuget fremătând.

Amatori de domino
(Acrobată sau dresoare
Pe o scenă care doare),
Tragem „nori“ la indigo.

Între-acolo și aici,
E o punte de lumină,
Pe-o cascadă cam haină;
Din destin nu poți s-abdici...

Un acvilon subit mă sabotează

Un acvilon subit mă sabotează,
In avanpostul stinselor iubiri
(Când poți pe-o ață drame să înșiri,
Nici conștiința nu-ți rămâne trează!).

Un boț de suflet putred în simțiri –
Noi răsărituri brusc mi se ridează,
Iar vechiul puzzle viața o mimează:
Aceeași nuntă – revocații miri.

Mi-am adunat din bâlciuri măiestria
De-a cerne nori, cu aer de chefliu
Ce-și plimbă-ades aracii de pe via

Din câmpul fad, prin visul străveziu,
Sperând să schimb treptat anatomia
Păcatului, ce parcă-i mult prea viu...

In pași de iarnă

Adoarme universul, se scutură perdeaua,
Pe cerul fără vârstă, de nori cu frunți cutate,
Cu grația-i divină, domol, dansează neaua,
Adusă de-anotimpul cu pletele-i buclate.

Stăpână peste gheţuri, alunecă agale,
Își poartă senectutea pe umerii-i, cu fală,
Ascunsă de broboade și-adusă rău de șale,
Pășește „îmbufnata”, pufnind câte-o rafală.

Cu ţurţuri la ferestre, ne-ntâmpină-
ncruntată,
Sub cearcăne de stele, șireată, stă la pândă,
Ii scapără sub gene privirea-i rimelată,
Când toarnă peste vise, rânjind, a ei osândă.

Pe chipu-i fantomatic se-nghesuie, livide,
Secunde amorţite de crivăţul macabru,
In strigătul naturii, lumina se divide,
Tronează peste lume-al zăpezii candelabru.

Aproape istovită pe-a clipei noptieră,
Mi-adun singurătatea din leagănu-i emfatic,
Troiene de mătase ridică frontieră
Spre vântul ce suspină cu suflul său asmatic.

Pitită în căsuţa ostatică tăcerii,
Aștept înfrigurată sublima sărbătoare,
Pogoară-ncet Ajunul pe treapta gri a serii,
Se naște-n taină Fiul, păstorul de mioare...

(Ne)fericirea

(Premiul al III-lea la Concursul „Premiile Ars Poetica 2015”, Călărași, secțiunea „Poezie”)

Cu pași molatici pleacă fericirea,
Își strânge jucăriile de-o vară,
Nisipul nopții face să transpară
Un drum predestinat spre... nicăirea.

Pe ulițe de gând, întortocheate,
Pășește stins o nouă refulare,
Sub aripi dezbrăcate-n vestiare,
Se curmă zborul clipei deșucheate.

Născută prematur, nefericirea
Își leapădă lichidul amniotic –
Carcasa visătorului nevrotic,
Ce-și spânzură-n confuzii rătăcirea.

La masa-ntunecată a tăcerii,
Singurătatea, până la demență,
Proclamă, insolvabilă, clemență,
În freamătul empiric al căderii...

Când pe stele...

(Premiul al III-lea la Concursul „Premiile Ars Poetica 2015”, Călărași, secțiunea „Poezie”)

Când pe stele cade ploaia unui rai fără cuvinte,
Iar pe cerul stors de lacrimi se-odihnește-un soare nou,
Când mestecenii și-apleacă tâmpla udă pe morminte
Și natura își îmbracă al iubirii chimonou,

Este semn că nepăsarea se îndreaptă spre apusuri,
Că iertarea înflorește-n ciuda vremurilor reci,
Prin hățișurile sorții nu mai dăm cu presupusuri,
Înșirând secunde moarte înspre locul cel de veci.

Colindat de curcubeie ni-e al inimii solstițiu,
Prin pădurea rațiunii nu mai gemem rătăciți,
Cu hoinarii dintre schije încheiat-am armistițiu,
Sub obuzele schimbării nu purcedem îndoiți.

De tăcerile ne-apasă, ridica-ne-vom biserici,
Reciclând, din trupul veșted, un pământ neschilodit,
Ne-om ascunde îndoiala-n rugăciunea unor clerici,
Curățiți de rumegușul din destinul osândit.

Când pe stele cade ploaia, răsăritul e aproape,
Pe sub germenii speranței crește raza sub zenit,
In potirul dimineții, elixirul ne îngroape
Tot ce-n ea cabrioleta amăgirii-a troienit!...

Golgota de pe umeri

(Premiul al III-lea la Concursul „Premiile Ars Poetica 2015", Călărași, secțiunea „Poezie")

Purtăm pe umeri firavi năprasnica golgotă,
De-abisuri și creneluri mustindu-ne paharul,
Ne roade suferința hain, precum pojarul,
Când tragem peste vise a nopții redingotă.

Din clipele caduce croit-am abțibilduri,
Lipite pe destine cu situri analoage,
Își târâie-nnoptarea himerele-i oloage,
Pierdute în deriva discursului în childuri.

In colții săi de fildeș cuprinsă ni-este soarta,
Vâslim printre tenebre cu aerul anarhic,
Striviți de anotimpuri în dansul lor ierarhic,
La ceașca resemnării ades ne frige toarta.

In suflet poposește o pace relativă,
Cu îngeri de lumină ce stăruie-n vitralii,
Dar vraja disipată de-a` sorții funeralii
Transformă fericirea-n amarnică misivă...

Inserare

(Premiul al III-lea la Concursul „Premiile Ars Poetica 2015", Călărași, secțiunea „Poezie")

Descalecă din ceață o umbră sidefie,
Cu smoala înserării și-acoperă tăcerea,
E luna – principesa cu pielea argintie,
Ce-și poartă peste domuri, semeață, adierea.

Desene complicate cu razele-i vasale
Așterne peste humă în tonuri plumbuite,
Deschide calea-n noaptea cu tente abisale
Cohortelor de vise, pe soare oropsite.

Pășește-nsingurarea pe bolta de mătase,
Culege fulgi de stele-n fragilele pocale.
Atinse de bagheta răcelii din crevase,
Resimt înfiorarea excentricele dale.

E marea logodită cu cerul de tăciune
Și munții cu adâncul – sublimă elegie,
Cufundă înnoptarea natura-n rugăciune,
In sfera-i, universul trăiește-o simfonie...

Păşeşte iarna...

(Premiul al III-lea la Concursul „Premiile Ars Poetica 2015”, Călărași, secțiunea „Poezie”)

Pășește iarna-ncet pe strada noastră,
Cu platină în plete și-n privire,
Sub prispa gheții, slabă-mpotrivire
Reginei cu pretenții de săiastră.

Coroana-i diafană adumbrește
Secundele cu tâmplele cărunte,
Ascunse, degerate, sub o punte,
Pe care lâncezeala fulguiește.

Prin viforul ce-mbrățișează bezna,
Recită anotimpul vechi litanii,
Ursuze creste devenit-au anii,
Silfidă-i neaua, sărutându-mi glezna.

In albul ireal se-adună gânduri,
Prizoniere-n cupa rece-a firii,
Doar cetina subscrie nemuririi,
Schițând sinetul sorții printre rânduri.

Aș lovi la tâmple cerul...

Aș lovi la tâmple cerul când lumina-și înfiripă,
Să îi cern, prin lacrimi nude, bucuria de o clipă,
Prin perdeaua grea de aștri să-mi strecor câte-o idee
Pescuită din rugină – prevăzută ambardee.

Și la braț cu meteorii, pe cărările difuze,
Printre gânduri colorate în nuanțele obtuze,
Să acced cu ochi de vultur înălțimile celeste,
Furișându-mă din fața întomnărilor funeste.

Sub lumina marmorată cu pretenții de fecioară,
Să-mi slobod, încet, cutume din seifuri, bunăoară,
Ori pe coama unui soare încercat de răsărituri,
Să transform singurătatea și apusurile-n mituri.

Aș lovi la tâmple cerul cu tăceri înșelătoare,
Să cioplească dimineața dintr-o rază ce nu moare,
Pe sub pânza siderală, căutându-mi noii refugii,
Mi-aș găsi serenitatea în căușul viu al rugii...

Ai dori...

Ai dori, uneori, universul să-l dai,
Să mai poți descifra o fărâmă de rai
Sau tihnit, cocoțat pe recife de nori,
Să plutești ireal, fără aripi să zbori!

Ai dori, uneori, să mai sapi în cuvânt,
Căutând, însetat, după miezul său sfânt,
Când te lași în genunchi, apăsat de nevoi,
Să nu cazi secerat de-o pădure de ploi!

Culegând un căuș plin cu lacrimi de jad,
Le-ai jertfi, să stropești al iubirii răsad
(Ca sirene ascunse-n oceanul din noi,
Din neant, am găsi și talazu-napoi).

Ai dori să te-mbraci în cămașă de spini,
De-ai putea un infern retrograd să alini,
Pe un geamăt înfrânt să clădești bucurii –
E răspunsul la tot și menirea de-a fi!...

Intr-un pumn de humă

Trăiesc, sedată, într-un pumn de humă
Și-mi târâi pașii sub un vraf de nori,
Pe-aracii nopții – veștede candori;
La o clipire viața se rezumă.

Mi-e frica vălul care mă-nfășoară,
Al lumii plânset arde-n gândul meu,
Conjur destinul – crudul aculeu,
Acced himere până` la subsuoară.

De la fereastră-mi strigă universul:
„- Fântâna vieții-aproape a secat!".
Sub pleoape, un alt ger nevindecat
Își potrivește îndoielnic mersul.

Pătrunde iarna sorții pe sub ușă,
Lumina aspră, ruptă din zenit,
În pragul morții a încremenit;
Inspir ninsori din clipa jucăușă...

I-am cerut iubirii...

I-am cerut iubirii să renască
Dintr-un ciob de vis, instantaneu,
Dar m-am poticnit de-același pleu,
Pendulând aceeași udă iască.

Să aprind, zadarnic vreau, scânteia,
Roasă-s pân` la oase de amurg,
De sub tălpi, ghețarii mi se scurg,
Gerul împânzește azi femeia.

Am uitat când flăcări la revere
Conturau simțirea-surogat –
Un conflict nebun, alambicat,
Unde focul drepturile-și cere.

I-am cerut iubirii o arvună –
Rămășițe stinse pe un rug
(Ignorând destinul ignifug,
Până și jăraticul răsună...).

De-aş fi salcâm...

De-aş fi salcâm, mi-aş scutura parfumul
Pe nopţi albastre sau pe dimineţi,
Cu tâmpla verde, aş aţine drumul
Pavat cu vise, unei alte vieţi.

De-aş fi salcâm, mi-aş răsuci coroana,
Să prind în ramuri noul răsărit,
Tulpina rece-ar întrerupe goana
De clipe cu destin nefericit.

Mi-aş înălţa spre aştri rugăciunea,
Cu veşnicia-n ploi drept legământ,
In epopeea sorţii, pasiunea
Mi-ar fi oceanu-n care mă avânt.

Aş mângâia pe glezne curcubeul
Şi aş transcende mistice chemări,
Mi-aş îmbrăca în nestemate eul,
Sub frunze noi aş ţine resemnări.

De-aş fi salcâm, mi-ar plânge rădăcina,
Prin stropi de lut, durerea m-ar uita,
Zăpezi târzii ar îneca haina
Tristeţe-n doi sub plapuma de nea.

Secundă de cleştar...

Secundă de cleştar, te ţin de mână –
E-un anotimp de flacără şi dor!
De când singurătatea mă amână,
Pe-aripi de nori, mă-ncumet iar să zbor.

Renasc din ploi şi lacrimi, ca o boare,
Plutesc deasupra porţii spre zenit,
Mă lepăd azi de lujerul ce doare,
Brodez himere-n gândul nesfârşit.

Pe mal de sori dezbrac nefericirea,
Ţesându-mi văl acum din raze noi,
Acced pe trepte albe nemurirea,
Se-adună clipe magice în roi.

Separ încet ferestre de-ntuneric,
In suflet intră ramuri de măslin,
Sub pleoape – un apus cu chip eteric
Se pierde-n universul opalin.

Mi-e cugetul o boltă de luceferi,
Iar inima – o pagină de stea,
In pomul sorţii, mugurii sunt teferi.
Surprind lumina chiar în palma mea...

Mai am contract cu viața...

Mai am contract cu viața, nu renegociază
(Mi-aș savura vacanța pe un tărâm de stea),
Rămân corsarul nopții, cu sufletul în stază
(Crestam speranțe nude, când cerul
adormea).

Mi-s palmele sătule de cețuri și otravă,
Respiră-n mine bruma, s-a reabilitat
(Restantă primăverii, o Evă cam bolnavă
Visează anotimpuri ce nu s-au erodat).

Nisipuri mișcătoare mi-s pajiște cernită,
Din spinii de-ntuneric mi-am împletit
cununi,
Mă cern, cu tot cu temeri, prin a iertării sită,
(Din pleavă poți și Raiul, și Iadul să-l aduni).

Azi nu mai am cuvinte să-mi vindece-
ndoiala,
Sub nori, realitatea-i o umbră fără chip,
Plantez incertitudini, reînnoind spoiala
Grădinii de eșecuri; silabe înfirip...

Aveam cândva doar nuferi în privire

Aveam cândva doar nuferi în privire,
Petale se brodau în ochii mei,
Pe trupul meu, suave flori de tei
Își împleteau parfumul în neștire,

Iar frigul arctic – un bătrân sihastru,
În oaza-mi vie, nenăscut părea,
Răstimpul – un ponton de catifea,
În primăvara unui veșnic astru.

Ce plin de sensuri socoteam apusul,
Când ploaia, pelerina-și dezbrăca!
(„În lacrimă de stea te-aș încrusta”,
Își da semețul cer cu presupusul.)

Cândva vâsleam pe-o apă cristalină,
Pe luciul său, grimasele lipseau,
Acrobații secundele făceau,
Dar șnurul e prea firav să mai țină...

S-au destrămat ninsorile din noi

S-au destrămat ninsorile din noi,
Zăpada-și scrie ultimul poem;
Sub un amurg cu voalurile crem,
Redecorăm un vis din albe ploi.

Prin amintiri mai fumegă mocnit,
Pe coridoare vii, un rest de nor,
Arome seci din primăveri ce mor
Rescris-au, sub petale, doar un mit.

S-au risipit tăcerile din nopți,
Pictate-n bleu cu lacrimă de stea
Și despletind un gând ce adormea,
Pe un ciorchin, sub strugurii necopți,

Ne-am contopit frenetice priviri –
Adam și Eva, renăscând din sloi
(Un aisberg cu țurțurii săi goi
Ai reușit, pe raze, să înșiri!).

S-au destrămat ninsorile, pe rând,
Pe harta noastră crește-un anotimp
Cu aripi noi, la margine de timp,
Renaște universul mai curând...

Mai trece o toamnă...

Mai trece o toamnă, pe lujerul său
Apun simfonii adulate de soare,
Erori ancestrale m-afundă în hău,
Sub sigla-nnoptării, lumina mă doare.

M-adap la fântână din timpul rămas,
In pântecu-i rece – puhoi de secunde
Proclamă voiajul prin „junglă” la pas;
Tăcerea din mine tresaltă pe unde.

Nervuri de-ntuneric acced uniform,
Pe steiuri de vise mi-e sufletul rană,
Sub ceru-n travaliu, speranțele dorm,
Scornește destinu-mi o stea subterană.

Un cearcăn de gânduri tratez uneori
Cu plasturi de ploi, curcubeu din petale,
Dar pacea din cuget stă-n cuib de condori,
Remediul iubirii, pe-a inimii cale.

Mai trece o toamnă... Un nou aisberg
Hlamida-și îmbracă în vechea noemă;
Prin cioburi de aripi mă chinui să merg,
Târăsc pe ghețari existența-mi boemă...

Azi nu...

(Premiul I la Concursul de texte literare cu temă liberă “Creăm cu pana noastră minuni de feerie”, secțiunea poezie, organizat cu ocazia aniversării a cinci ani de la înființarea site-ului “Negru pe Alb”, iulie 2016)

Azi nu mai sorb din veșteda fântână
Cu umbre vii și existențe mate,
Ci sap în mine după nestemate,
Plivesc de scame soarta cea păgână.

Azi nu mai stau pe margine de gânduri,
Sub felinare mute de-așteptare,
Ci, hăcuind himerele avare,
Reasamblez lumina pe sub scânduri.

Azi nu mai storc regrete din crevase,
Nici versuri noi din slove însetate,
M-adap cu ploi chiar și-n pustietate,
Extrag din ceruri două linguri rase.

Nu mai tratez rugina de pe vreme
Cu elixir din lacrimi însurite
Și, conservând surâsuri ilicite,
Aștept eternitatea să mă cheme...

Rondelul verilor de foc

Pe prispa verilor de foc,
Am zăbovit cu nonșalanță –
Indispensabilă vacanță
După plonjonul în amoc.

Mi-am pus din raze cozoroc,
Uzând de-a soarelui restanță,
Pe prispa verilor de foc,
Am zăbovit cu nonșalanță.

Avut-am lacăt la noroc,
Stăteam cu norii în balanță,
Secătuindu-i de substanță,
Strângeam himere-n poloboc.

Pe prispa verilor de foc...

Rondelul pașilor pierduți

Pe urma pașilor pierduți
Mi-am rătăcit serenitatea –
Prizonieră în cetatea
Cu îmbufnați recunoscuți.

Scăpând din turma de recruți,
Abandonai normalitatea,
Pe urma pașilor pierduți
Mi-am rătăcit serenitatea.

Când adevărul vrei să-l cruți,
Vizând eventualitatea
C-ai deranja umanitatea,
Ajungi minciuna s-o ascuți.

Pe urma pașilor pierduți...

Atinşi de frici, mai scuturăm perdeaua

Atinşi de frici, mai scuturăm perdeaua
La geamul viu al iernilor din noi,
Înghesuiţi în vechiul muşuroi,
Ce-şi cară fericirea cu ocaua.

Prin visele-adunate în convoi,
Sulemenim ades cu bidineaua
(Strângându-ne la zâmbete cureaua)
Şi soarele, pe chipul său de sloi.

Degeaba imităm caligrafia
Destinului, în vechiul său zapis!
Oricâte ploi ne-ar stoarce fantezia,

La poarta nopţii nu-i nimic de zis,
Când din cenuşă s-a „născut” mumia
Infernului cu iz de Paradis.

Transpunerea poetică a eului privit printr-o mai rară formă de agregare

Din moment ce ai suflet, e de la sine înţeles să te preocupe modul acestuia de manifestare, uneori chiar neprevăzut, oricum oscilant, niciodată linear. Introspecţia este îndeletnicirea cea mai complicată, relativă firii umane, constând în identificarea şi apoi descifrarea rânduirilor care ne sunt date. Atunci când e vorba despre ştiinţe sau paraştiinţe e una, iar când avem de-a face cu sublimarea lirică, indirect explicit, cu totul altceva se întâmplă, deosebit de sensibil şi care te pune pe frumoase, deşi complicate, gânduri.

În parcursul său atent, consecvent croit, poeta Camelia Ardelean a ajuns să ţintească întocmai acest aspect, care ţine de dorinţa cunoaşterii şi, în egală măsură, de virtuozitatea expresiei, în mod curajos şi fără echivoc. În largul excurs existenţial şi desigur finul discurs poetic, autoarea de poezie alege, drept materie primă, una la care ne-am fi gândit mai puţin, deşi nu e chiar surprinzătoare. Este vorba despre compusul care, din soliditate, ce-i drept fragilă, ajunge în starea de perfectă modelare în contact cu căldura. Să nu uităm şi de uzanţa pe care cu toţii, încrezători în dumnezeire, o dăm, atunci când vrem ca rugăciunile noastre să fie auzite şi în urma cărora aşteptăm binecuvântare. Prin cât se poate de vie flacără.

Despre *Suflete de ceară*, deci: pe măsura sensibilităţii poetei şi a creaţiei sale, luând în seamă idiomatica precisă şi stilul de redare configurat cu acurateţe strictă, suntem tentaţi a crede că introziunea într-un areal cuantificat la nivelul spiritual productiv de benefic, i-ar corespunde foarte bine Cameliei Ardelean. Şi se poate dovedi natural că întocmai aşa este:

„Când suflete de ceară-şi declară armistiţiu/ Sub astrul ca o torţă – statuie fulminantă,/ Poteca spre iubirea cu inima vacantă,/ Trasată e prin zloată-n al minţii interstiţiu.// Pe aura de gheaţă – refugiu în cădere,/ Se surpă orizonturi clădite-n labirinturi,/ Candide rămăşiţe stocate în arginturi/ Îşi ţes nevolnicia în clipele severe.// Se-mbracă-n ţurţuri gândul – o pojghiţă naivă/ De vise-n carantină, zăcând debusolate,/ Proclamă-n zori destinul cu-a sa acuitate,/ O primăvară frântă sub glezna-i incisivă.// Rescrie răsăritul letargice memorii,/ Ni-e pavăză lumina, zâmbind obsecvioasă,/ Ne-apasă greu pe umeri simţirea vanitoasă,/ Prin faldurile sorţii rămânem cascadorii…” (*Când suflete de ceară…*).

Firul epic, întins pe întreaga plămadă lirică, este necesar construcţiei şi, până la urmă, finalităţii la care se ajunge din conjunctural. O metamorfoză inerentă unui drum deosebit de celelalte, urmată de explicitarea însăşi maiestuozităţii momentului, se împletesc într-o recompunere a stării iniţiale de fapt. Elementele, doar aparent concretului, se suprapun ori înlocuiesc, după voie, până la o altfel de aşezare a totului înspre perceţie inerentă. Tabloul este unul bogat în nunaţe, când blânde, când acide, umbrite

ori strălucitoare. Există o anumită doză de temere personală, absolut firească, dar rezolvată, de îndată, prin credinţa pozitivă şi prin asumarea sorţii, ca nefiind dinainte bătute-n cuie, comportând schimbări, dacă nu de plan, atunci măcar de unghi, putându-se, cel puţin teoretic, ajunge la punctual.

Celelalte poeme păstrează registrul, dar, pas cu pas, alternează alte şi alte axe de coordonate, trecând de la eul observator la cel direct implicat, iar mai apoi, la eventuale formule de rezolvare ale unor situaţii, care, ce-i drept, nu prea ar putea fi rezolvate, decât cel mult intuitiv, nu şi pragmatic, şi în fine, la interogativităţi pe deplin justificate: *În sfera gândirii…, Drumul spre mine, Sunt omul..., Călători prin timp, Rondelul cuvintelor nespuse, La ce sunt buni poeţii pe-astă lume?* Se ajunge plăcut din calea-afară la *Inimi de hârtie*, iar circuitul continuă într-un mod fericit.

Fiind o carte închegată, ea trebuie citită şi surprinsă/cuprinsă în întregul ei. Mult mai multe comentarii sunt convins că vor veni, ulterior, din partea criticii!

Daniel Marian

CUPRINS:

